

HIGIA

a les mares



Parlar del termòmetre i de la manera de posar-lo pot semblar actualment completament obvi. La pràctica, però, ens ha ensenyat que no és així.

L'ús del termòmetre prismatic rapld els quals pugem a la indicació de màxima al cap d'un minut ha contribuït als més greus errors.

El termòmetre marca realment la temperatura màxima al minut, però perquè aquesta màxima sigui la del cos, és necessari que el termòmetre sigui introduït en un medi de temperatura constant, compresa quan la temperatura és presa al recte o bé a la boca, cavitats que si no estan afectades per un trastorn local, es troben a la mateixa temperatura que el medi intern.

Però si la temperatura és presa a l'aixella o bé a l'ingle, com hi ha costum de fer-ho en el nostre país, no havent-hi en aquests llocs una cavitat natural, sino que aquesta és formada accidentalment en fer una forta pressió del braç contra el tronc o bé amb la flexió forçada de la cuixa sobre el ventre, cal tenir en compte que les parets d'aquesta cavitat accidental, fins al moment de prendre la temperatura, han estat en contacte amb el medi extern. I com que la pell que les forma i el greix que hi ha dessota tenen precisament per missió aïllar el cos del medi extern, és natural que aquestes parets tardaran sempre un temps molt superior a un minut per a posar-se a la temperatura interna, temps que segons sigui el gruix de les dites parets, pot arribar a ésser de prop de cinc minuts. Això fa que el temps prudencial per a prendre la temperatura axilar o inguinal hagi d'ésser d'un mínim de cinc minuts, cosa que pràcticament no es compleix mai, com no sigui prenent la temperatura rellotge en mà.

Quan la temperatura del malalt és molt alta, l'error que hi pot haver no és mai molt fort i per això no cal mirar tan prim. Però quan son buscades petites temperatures en malalts que no estan allitats ha d'observar-se meticulosament la regla esmentada. I de totes maneres cal tenir en compte que és molt més exacte i més còmode per la seva curta duració, el prendre les temperatures bucals en l'adult i rectals en els infants.

Sobretot aquests darrers suportaran perfectament la lleugera immobilització que comporta el posar el termòmetre en el recte, pero no suportaran sino a base d'una forta enrabiada la immobilització completa i llarga a què se'ls obliga amb la practica corrent de prendre la temperatura inguinal o axilar.



En els casos, de desnutricio lenta, desgana pronunciada, mal color de cara i fort amagriment, abans de decidir-se a portar el pacient a casa el metge, sempre acostuma a passar bastant de temps, essent molt convenient que sigui aprofitat per a recollir una de les dades més interessants per al metge, feina que requereix uns dies. Aquesta data de màxim interès en aquesta classe de malalties provocadores de desnutrició és la curva termomètrica.



Per a fer una curva termomètrica de la qual el metge pugui refiar-se'n completament cal observar unes regles.

I.—Tenir la certesa de la bona presa de temperatura.

II.—Seguir sempre el mateix horari en les preses. Les hores més convenientes són: de 8 a 9 del matí, de 12 a 1 del migdia, de 5 a 6 de la tarda i de 9 a 10 del vespre.

III.—Observar sempre un repos absolut de 5 a 10 minuts, abans de la presa de temperatura.

M. J. Torralba